

Agustí Díaz, de 40 anys i de Caldes, mor al pavelló de Sentmenat després d'un partit

Un jugador de futbol sala de Caldes mor d'aturada cardíaca

Caldes de Montbui

EL 9 NOU

Agustí Díaz, de 40 anys acabats de complir i de Caldes (tot i que actualment residia a Sant Feliu de Codines), va morir sobtadament aquest diumenge a causa d'una aturada cardíaca que va patir després de jugar un partit de futbol sala al pavelló de Sentmenat (el Vallès Occidental). La intervenció d'emergència d'un equip mèdic no va poder salvar la vida de Díaz, que va morir a la mateixa ambulància. El jugador calderí de futbol sala va ser enterrat aquest

dimarts a les 5 de la tarda, a Caldes.

Agustí Díaz es trobava a Sentmenat per participar amb el seu equip (Espardeunya Trotes, format per jugadors de Caldes, Sant Feliu i Sentmenat) en una lliga social organitzada pel club Inter Sentmenat. Segons que han explicat a EL 9 NOU fonts del club organitzador, a les acaballes del partit, Díaz va notar que li feia mal el pit, va demanar el canvi i va marxar als vestidors. Quan es va acabar el partit, i davant el fet que el dolor no disminuïa, els seus companys van trucar a una ambulància

perquè l'atengués. Mentre arribava l'assistència mèdica, els companys d'Agustí Díaz van intentar que li disminuís el dolor estirant-lo a terra i buscant una postura còmoda, sense èxit.

"ENS PENSÀVEM QUE S'HAVIA DONAT UN COP"

Poc abans d'arribar l'ambulància, i en incorporar-se altre cop Agustí Díaz va patir el que semblava un mareig. "Ens pensàvem que s'havia donat un cop; de fet, n'estàvem convençuts, però ell insistia que no", explica un jugador de l'Inter

Sentmenat, que afegeix que, mentre esperaven l'ambulància, parlaven amb Díaz i feien broma. Finalment, quan va arribar l'ambulància, Agustí Díaz va dirigir-s'hi caminant pel seu propi peu però, just en arribar-hi, li va donar un atac més fort. Ràpidament, les assistències mèdiques van intentar reanimar-lo amb un desfibril·lador i li van posar a la boca un aparell per evitar que s'empassés la llengua, però aquest cop va ser impossible de reanimar. Tot va passar al davant de les portes dels vestidors del pavelló, on l'ambulància havia aparcat.

Sant Celoni

R.S.

El Patinatge Artístic Sant Celoni intentarà, aquest cap de setmana, revalidar el títol català de *show conjunts* a Lleida. L'equip que entrena Jaume Pons portarà a concurs un muntatge, *Auch!!*, que pretén expressar la queixa per la valoració del jurat de l'últim campionat del món (al novembre) en què el club del Baix Montseny va quedar cinquè.

"En Jaume tenia pensada una altra coreografia, però després del que va passar al mundial, va canviar-la per aquesta. *Auch!!* expressa el mal regust que va deixar el veredict de un jurat que valora molt més l'espectacle que la qualitat del patinatge. No mereixíem aquell cinquè lloc", considera la presidenta del club, Carme Masferrer. Així, el muntatge suposa novetats, respecte dels anteriors: un component agressiu fins ara inèdit, un fons musical frenètic i la pràctica absència d'argument.

El patinatge celoní estarà representat per dos equips en aquest campionat de Catalunya; però com que les normes de la federació espanyola impedeixen competir entre ells dos equips del mateix club, s'ha creat un segon club. Així, l'equip veterà competeix com a Patinatge Artístic Sant Celoni, i l'altre com a Club Patí Sant Celoni; aquest segon equip portarà a concurs l'espectacle *Rèquiem per un obstacle*.

El CH Sant Feliu tindrà el suport de 100 aficionats en el debut a la Copa del Príncep

Sant Feliu de Codines

R.S.

El Fergo Aisa CH Sant Feliu debutarà, aquest dissabte, a la Copa del Príncep. És la primera vegada en la història del club que el primer equip accedeix a aquesta competició –germana petita de la Copa del Rei, que disputen els equips d'OK Lliga–, reservada als quatre primers classificats de Primera Estatal al final de la primera volta. El club preveu que un centenar d'aficionats es desplaçaran a Calafell per animar l'equip de Paco González en la primera semifinal, que es

jugarà aquest dissabte a les 18h o a les 20h. Els possibles rivals del Sant Feliu són el Graficas Ona San Antonio, de Pamplona (líder de la classificació i, *a priori*, favorit per al títol), el Voltregà i el Calafell, i el sorteig de les semifinals es farà aquest divendres a 2/4 de 9 del vespre.

"És la fita més important de la història del club. N'havíem quedat a les portes moltes vegades. Ens fa moltíssima il·lusió i considerem que, per al primer equip, és un premi i anem a passar-nos-ho bé", assegura el president del club, Ernest Colom. Malgrat

Text

això, Colom matisa que el CH Sant Feliu no renuncia a res en aquesta competició. "Els jugadors sortiran a guanyar. Serà complicat perquè a la lliga estem molt atapeïts:

entre el segon i el quart hi ha només dos punts, però tenim l'avantatge que ens coneixem molt bé i pot passar de tot", considera el president del club.

EL BLOC

TENIA TEMPS

Ramon Solé

L'ESTADI BUIT

Imagini's un estadi. Un gran estadi de futbol, el Camp Nou, per exemple. I ara visualitzi'l totalment buit: la imatge és vostè, dret al bell mig del terreny de joc. És de nit i tots els focus estan encesos, però a les graderies no hi ha ningú, res, silenci absolut; vostè contempla l'enorme buidor que l'envolta, mentre gira sobre vostè mateix i repassa amb la vista totes les graderies. No li sembla una imatge corpedora?

Ara imagini's que, per l'escala que mena als vestidors, surten els jugadors dels dos equips: el Barça i un altre, el que sigui. Surten, es disposen sobre el camp i l'àrbitre xiula l'inici del partit; el xiulet ressona en les graderies buides. El partit comença i només se senten les passes dels jugadors sobre la gespa, els seus crits i el so sec dels xuts. Els brams

dels aficionats que solen acompanyar les accions d'un partit, ara no hi són: li fan una falta al Barça i ningú protesta; Messi fa una jugada de geni i es pixa sis contraris però ningú aplaudeix; Xavi xuta des de la frontal i la pilota surt a fora fregant el pal, però no se sent cap *Uiiiiiiii!!!* bramant a la graderia. No se sent res. Ni tan sols quan Dani Alves fa un gol accidentalment, en fer una centrada xut. Res. Sembla un entrenament. El partit sembla tan irreal que fa por; i això que té tots els ingredients. Tots menys un: el públic.

Seguim: intenti ara posar-se en la pell d'aquests futbolistes. Imagini's que és Ibrahimovic i que marca (finalment!) un gol al Camp Nou. I que la resposta a la seva eufòria és el silenci total perquè a la graderia no hi ha ningú. Intenti imaginar com se sentiria. L'esport és com un concert de rock: el comença el grup i l'acaba el públic. L'esport de

competició sense públic és un concepte incomplet i estrany.

Una sensació semblant a la dels futbolistes d'aquesta recreació és la que tenen els atletes de la Mitja Marató en els trams sense públic. Els ànims del públic són part de la seva benzina i, en el cas dels atletes populars (els ho dic per experiència), poden arribar a ser molta part d'aquesta benzina. La Mitja necessita públic i la bona notícia per al públic és que veure passar la Mitja és un gran espectacle: des de la velocitat, el ritme sobrenatural i els músculs felins dels de davant de tot, fins a les cares d'esforç dels de darrere, aquells que fa moltes setmanes que s'entrenen i que els fan mal fins i tot les genives, però que treuen forces d'allà on no les tenen per aconseguir acabar, perquè saben que se sentiran déus. Si diumenge surten al carrer cap a 3/4 d'11, veuran tot això.